

egentlig gerne ser, at de andre lande vedtager den overgang til ØMU'ens tredje fase, som man altså selv har sagt at man ikke vil være med i.

Det er en mærkværdig melding fra regeringen, og jeg fatter den ikke, og jeg fatter slet ikke, hvad den skal bruges til. For det eneste den skaber, er jo, at nogle mennesker så tror, at økonomiministeren og regeringen ikke ønsker at fastholde forbeholdet på det punkt.

Og hver gang vi så spørger om det, siger regeringen jo, at den ønsker at fastholde det. Men så må man da lade være med at afgive sådan nogle meldinger, som ikke er til at forstå for hvide mennesker – for at sige det lidt populært.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

I virkeligheden er der altså nogle, der gerne vil skabe nogle problemer, hvor der efter min opfattelse ikke er nogen problemer.

Her i Folketinget er der ni partier, der er enige om en fastkurspolitik som grundlag for den danske økonomi, og vi er stort set også enige om målene: at underskuddene skal væk og gælden afbetales, og at renten og inflationen skal være lav, og alt det dér. Men vi diskuterer midlerne, instrumenterne, til at nå målene.

Og vi er også enige om at stå bag det nationale kompromis og det forbehold, vi har fået med Edinburgh-Afgørelsen – i hvert fald indtil der har været en folkeafstemning, der siger noget andet.

Men at regeringen så skulle mene, at det nu skal gøres til et problem, at den tidligere regering med den daværende statsminister, Poul Schlüter, i spidsen, fik en tosidig aftale – hvoraf den ene del er, at Danmark har et forbehold om, at vi kan lade være at være med i ØMU'ens tredje fase, indtil vi eventuelt finder på at beslutte noget andet, og den anden del er, at vi har forpligtet os til ikke at forhindre de andre lande i at gennemføre den – kan jeg ikke forstå, for vi ønsker jo også stabile valutaforhold i Europa – det er der ni partier der er enige om, så vidt jeg har kunnet lytte mig til det – og en måde at skabe stabile valutaforhold på er altså ØMU'en. Så kan man lide den eller lade være. Danmark skal ikke være med, og det vil jeg gerne stå heroppe og sige, lige så mange gange som man skulle ønske det.

Men den slutning, at jeg på regeringens vegne skulle sige, at ØMU'en som sådan er dårlig eller forkert, kan jeg simpelt hen ikke følge. Det kan godt være, at jeg skal have manuduktion af hr.

Steen Gade, og jeg vil gerne lytte. Det kan godt være, at vi ikke skal bruge Folketingets talerstol til den proces, men jeg vil gerne prøve at forstå, hvad hr. Steen Gade mener.

Til sidst vil jeg svare på hr. Keld Albrechtsens spørgsmål, for jeg tror faktisk, vi får en mere frugtbar diskussion, hvis vi diskuterer disse spørgsmål – som vi jo alle sammen i virkeligheden er ægte optaget af – på en anden måde. Og så skal jeg nok lade være med at gå herop mere.

Når man i Kommissionen og i Økonomi- og Finansministerrådet har en proces, som går ud på at vurdere, om nogle lande har uforholdsmæssig store underskud, og når der er en såkaldt multilateral overvågning – jeg beklager teknokratsproget – og når vi opdaterer konvergensprogrammerne og får dem behandlet og diskuteret i Økofinrådet, så er det klart, at ethvert land kan komme med sin vurdering af realiteterne bag de tal, der er lagt frem, og det gør vi også, og det vil vi også gøre i forhold til Tyskland, hvis der er noget, der giver anledning til det. Og vi gør det også over for Grækenland og Irland – for nu at nævne to tilfældige lande – hvis der er noget, som vi mener er urealistisk. Og det gør Kommissionen også. Så det er et tilsagn, som jeg uden videre kan give, hvis der er grund til det.

Og det, der har vist sig gennem de år, hvor vi har haft denne procedure – den er jo relativt ny – er jo, at man bliver mere og mere realistisk i sine vurderinger. I starten var der en vis venlighed over for de forskellige lande, når de kom med deres konvergensprogrammer og mente sådan og sådan. Men tonen er sandelig blevet meget skarpere – det vil jeg gerne sige her – også i vurderingen af realiteterne bag andre landes bud på deres egen økonomiske udvikling.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Tak for svaret vedrørende den diskussion om Tysklands opfølgning af konvergenskravene, som kommer i Ministerrådet!

Som jeg kan se tallene i de fremstillinger af de forskellige ting, der er kommet frem, bliver der jo meget store problemer med at tilsløre kendsgerningerne, og så mener jeg faktisk, at når man står i den situation, at Danmark må finde sig i, at Danmarks konvergensprogram skal belyses og kritiseres og gøres ved, og ministeren har tilkendegivet, at det altså også gælder for Tyskland, og det så er en kendsgerning, at Tyskland er langt fra at opfylde konvergenskravet – og